

BIJBELVERTELLING

Gods slaande hand over Egypte.

Verlossing.

De sprinkhanen zijn verdwenen. Maar de God van Abraham, Izak en Jakob is niet verdwenen. Farao zal buigen voor de macht van God. Spoedig komt het woord van God tot Mozes: Streck uw hand uit naar de hemel, en er zal duisternis komen over Egypte. Mozes volgt het bevel van de Heere op. Direkt komt er een dikke duisternis over Egypte. De mensen zien elkaar niet meer. Voorzichtig tasten ze met hun handen voor zich uit...botsen tegen elkaar...O, wat erg. De kleine kinderen schreeuwen het uit van

-10-

3 dagen dikke duisternis over Egypte

angst. Alle mensen zijn bang. De klok draait gewoon door, maar er verandert niets. Het blijft donker. Drie dagen lang.

Farao laat Mozes bij zich komen. Hij zegt: Gaat heen, allemaal, ook uw kinderen. Maar uw vee moet hier blijven. Bah..gemene Farao. Het volk moet toch offeren aan de Heere? Mozes kan de voorwaarde van Farao niet aanvaarden. Geen sprake van. Alles of niets.

Farao's boosheid kent geen grenzen.

Hij schreeuwt Mozes toe: Ga uit m'n ogen..ik wil je niet meer zien. En als je nog één keer bij mij durft te komen laat ik je doden...

Maar Mozes is niet bang. Hij zegt: U hebt recht gesproken, Farao, u zult me niet meer zien. Nog éénmaal zal de Heere u slaan. Dan zullen we vertrekken...

Mozes weet, dat nu de vreselijkste plaag over Egypte zal komen. De Heere heeft het hem verteld.

Ook Farao weet ervan. God zal komen en alle eerstgeborenen van mensen en van beesten zullen sterven. Maar Farao luistert niet. De zon is weer gaan schijnen. Hij denkt: Mijn zonnegod is sterker dan die God van Israël.

Mozes heeft ook met z'n eigen volk heel wat te bespreken. De Heere heeft hem veel verteld.

Dat moet hij ook aan zijn volk vertellen.

De grote slag zal vallen in de maand Abib. Na die laatste vreselijke plaag zal het volk Israël vertrekken. Maar Israël zal die nacht van Gods oordeel over de Egyptenaren nooit mogen vergeten.

Elk jaar zullen zij het Paasfeest moeten vieren.

Een ernstig en toch ook een blij feest. Een feest, omdat de Heere Zijn volk wilde sparen.

Op de tiende dag van de maand Abib moeten alle vaders een lam uitzoeken. Het moet een lam zijn van één jaar oud en zonder gebrek.

Dat mannetjeslam moet op een apart plaatsje bewaard worden tot de veertiende dag van de maand. Op de avond van die veertiende dag moeten ze het lam slachten. In een grote schaal

moeten ze het bloed van het lam opvangen. Dan kunnen ze het lam gaan braden. Nee, ze mogen het lam niet aan stukken snijden. Ook de beenderen van het lam mogen niet gebroken worden. Al de mensen van Israël moeten van het lam eten. En als het lam door één gezin niet helemaal kan worden opgegeten..dan moeten ze het maar samen met de burenen doen. Er mag niets overblijven.

Bij het vlees moeten ze ook ongezuurd brood eten. Geen stukje zuur deeg mag eraan te pas komen.

Zuurdeeg is iets, dat bedorven is. Daar houdt de Heere niet van. Hij is heilig. Bij het vlees en het brood moeten ze drinken van een bittere saus.

Zo heeft Mozes alles verteld over het Pascha. Nog veel meer dan ik jullie nu vertel.

Eindelijk is het de avond van de veertiende dag.

De vaders hebben het druk met het slachten van de lammeren. Overal klinkt het geblaat van de arme schapen. Het bloed wordt in een schaal gedaan.

Met grote ogen staan de kinderen er naar te kijken.

Deze nacht mogen ze opblijven.

Alles is zo anders deze nacht. Daar gaat vader met de schaal bloed naar de deur. Met een lange kwast strijkt hij het bloed aan de zijposten en de bovenpost van de deur.

Niet op de dorpel. Ze mogen niet met hun schoenen op het bloed gaan staan.

Nu gaat vader weer naar binnen. Het lam is gebraden. Kom kinderen, allemaal je schoenen aan. Vader is ook aangekleed. Zijn lange jas wordt door een riem omhoog gehouden. Zo kunnen ze aanstonds vertrekken. Allen staan voor de tafel.

Vader bidt tot de God van Abraham. Dan eten ze het lam en het brood. Ook drinken ze van de bittere saus.

Buiten is het donker. De Egyptenaren zijn

naar bed gegaan. Ze hebben de deuren van hun huizen op slot gedaan.

Dan komt de Heere...Het helpt niet dat de deuren op slot zitten. De Heere komt zó naar binnen. Hij wijst met Zijn vinger..en..de eerstgeborene is dood.

Zo gaat het in alle huizen. Bij de mensen en bij de beesten. Oók in het paleis van de machtige Farao. De kroonprins ligt dood in bed.

Hoe vreselijk is dit oordeel van God.

De mensen huilen en schreeuwen van verdriet. Overal doden.

De angst slaat ze om het hart..O, straks zijn we allemaal dood. Niemand kan het winnen van die sterke God van Israël.

O, dat volk, dat slavenvolk moet weg..direkt.

Ze rennen naar de Israëlieten toe, en smeken:

Ga toch alstublieft weg.. Maar dat slavenvolk gaat niet weg met lege handen. Ze mogen van God hun tekortgeschoten loon opeisen.

Daarom zeggen ze: We gaan weg, alles is klaar..maar jullie moeten ons goud en zilver en kleren meegeven.

De Egyptenaren vinden nu alles goed. Ze hollen terug naar hun huizen en graaien alle mooie spullen bij elkaar.. Hier..neem maar mee. Als jullie maar zo gauw mogelijk vertrekken.

Het arme slavenvolk is in korte tijd een rijk volk.

Zó wilde de Heere het.

En Farao?

Farao is een gebroken man.

Hij laat een bevel uitgaan dat het slavenvolk direkt moet vertrekken.

Hij vraagt zelfs of ze voor hem willen bidden.

Farao heeft de strijd verloren..

Daar gaat het slavenvolk, bepakt en bezakt.

Nog een laatste blik werpen ze op het land waar ze zo lang hebben gewoond. Dan gaan ze weg..weg uit Egypte en op weg naar het beloofde land.

Kinderen..waar de Heere het bloed zag aan de posten van de deuren, daar ging Hij voorbij. Pascha betekent "VOORBIJGANG".

De Israëlieten waren niet beter dan de Egyptenaren. Maar de Heere wilde genadig zijn. Wij hebben allemaal nodig het bloed van de Heere Jezus. In Egypte werd het drie dagen donker. Toen kwam de dood over al de eerstgeborenen. Op Golgotha werd het óók donker.. drie uren lang. Toen stierf de Heere Jezus. Hij stierf in de plaats van de zondaren. De Heere Jezus heeft gezegd: Die in Mij gelooft, zal leven..ook als het oordeel van God komt.

Wij vragen: Heere Jezus, Lam van God, wil geven dat wij in U mogen geloven, Amen.

Dag kinderen...zo de Heere wil tot de volgende keer.

D.C.O.

Een goede raad. 1977

De beste raad die ik kan geven
om een kind te leren leven,
is: altijd, altijd zeggen: nee,
als hij kijken wil naar de T.V.
Nog beter, heb je kinderen thuis,
neem dan geen toestel in je huis.
En als je 't ding soms al hebt staan,
gooi het dan rustig uit het raam.
Want bijna overal waar we waren,
zagen we kinderen eindeloos staren.
Ze hingen en bengelden maar wat rond
en staarden stom met open mond.
Hun ogen rolden uit hun hoofd,
je had het bijna niet geloofd.
Wijd open stonden ook hun monden
alsof ze 'em niet meer sluiten konden.
En ze staren, zitten, zitten, staren,
als dooie vissen, halve garen;
totdat ze volgegoten zijn
met kullebul en domme gein.
O ja, ze zitten lekker stil
en dat is net wat moeder wil.
Geen bomen klimmen, geen gestoei.
Moeder gaat fijn aan de was
of leest een boek op het terras.
Maar beseft ze dan wel goed
wat de televisie doet
met haar kleine lievelingen
die daar voor de beeldbuis hingen.
Hun hersens rotten in hun hoofd.
Verbeeldingskracht wordt uitgedoofd.
Zintuigen worden afgestompt,
iets dat door al dat staren komt.
Hun hersens trekken langzaam krom
totdat ze niets meer kunnen snappen
geen goed verhaal, geen leuke grappen.
Ze denken niet meer--ze kijken maar
alle programma's na elkaar.
"Goed" roept moeder, dat klinkt mooi,
maar als ik de T.V. weggooi
hoe moet in mijn huis mijn arme schat
zich amuseren, hoe moet dat?

En hoe leef ik dan thuis nog mee,
met de opvoeding van de school-T.V.?
En nu gaan we een vraagje vragen:
Hoe ging dat nu in vroeger dagen?
Hoe dacht je dat ze leven konden
voordat dat ding werd uitgevonden,
zo rustig en zo welgemoed?
We zeggen het kort en goed:
ze...lazen ...lazen...lazen... lazen.
en als de kaars werd uitgeblazen
dan lazen ze bij het licht der maan.
O mensen, wat was dat vroeger toch fijn
om zonder een T.V. te zijn.
Willen ouders dus af van dat malle gestaar,
vooruit dan eerst de T.V. in mekaar.
Op school doen ze vast ook dapper mee.
En ook nog de radio. Kom voor de grap
gooien we alles van de trap.
En roepen de kinderen: O, o, de T.V.
Dan zeg je: 't Is uit, we doen niet meer mee.
Let niet op hun gillen, en huilen, en janken,
en schoppen of slaan met stokken en planken.
Maar reken er op na een week of twee
denken ze nooit meer aan die T.V.
Bedenk eens wat fijn, dan gaan ze weer lezen
over heksen en helden, boeven en wezen.
Ze kiezen het zelf op hun eigen tijd,
geen wachten en geen narigheid.
En weet je wat dan vreemd gaat lijken?
Dat ze toen urenlang konden kijken.
Ze denken: Wat heb ik toch gezien
in die enge stompzinnige kijkmachien?
Geen sprake is er dan meer van leed,
Ze zijn nog blij om wat je deed.....

Uit de "Schoolkrant" van
één van m'n dochters.

D.C.O.

oo00oo

BIJBELVERTELLING

Vóór en dóór de Rode Zee.

Het volk Israël trekt weg uit Egypte. Bepakt en bezakt aanvaardden ze de reis naar het beloofde land. Maar de Heere kiest niet de kortste weg naar Palestina. De Heere leidt op de beste weg. De kortste weg loopt door het land van de Filistijnen. Wie weet, hoe spoedig ze dan zouden moeten vechten. Daarom leidt God het volk naar de weg van de woestijn. Van Ramses reizen ze naar Sukkoth. Daar verzamelen ze zich.

Mozes heeft de beenderen van Jozef laten meenemen uit Egypte. Dat hadden ze lang geleden beloofd aan de stervende Jozef. Dan trekt het volk op van Sukkoth naar Etham. Ze slaan hun tenten op aan de rand van de woestijn. De Heere gaat voorop. Boven hun hoofden geeft God de wolkkolom. Die wolkkolom wijst hun de weg. En 's nachts? 's Nachts is er de vuurkolom. Dan hebben ze licht. En als het moet kunnen ze ook in de donkere nacht verder reizen. Als ze in Etham zijn komt er een boodschap van de Heere tot Mozes. De Heere zegt dat ze in een andere richting zullen reizen. Inplaats van door de woestijn van Etham naar de Sinaï te trekken, moeten ze nu in de richting van de Rode Zee gaan. Dat is vreemd. Maar de Heere heeft er Zijn bedoeling mee. Nog éénmaal zal de Heere de Egyptenaren laten weten dat Hij alleen God is. God wil Zich heerlijk maken in de ondergang van de Egyptenaren.

Weet je wat er gebeurt? Farao hoort van die wonderlijke reis van Israël. Hij hoort dat ze inplaats van vooruit, achteruit zijn gegaan. Hij denkt: Ze zijn zeker op de vlucht. En dan...o, dan verandert de verdrietige stemming van Farao en z'n knechten. Ze zeggen tegen elkaar: Waarom zijn we zo dom geweest om dat slavenvolk te laten vertrekken? Nu zijn we onze goedkope werkkrachten kwijt... Maar, dat kunnen we nog veranderen. Vooruit, mannen,

laten we de strijdwagens inspannen.. Onmiddellijk wordt het leger bij elkaar geroepen. Ook de 600 extra mooie en sterke strijdwagens zullen optrekken. Vooruit..we zullen die slaven eens wat laten zien. Ontsnappen kunnen ze ons niet. De ruiters springen op de paarden. Soldaten klimmen in de strijdwagens..Vooruit.. Snel.. De snuivende paarden zetten het op een lopen. Stofwolken dwarrelen omhoog. Vooruit.. sneller...

De Egyptenaren halen de kinderen Israëls gemakkelijk in. Gelukkig..het gehate volk kan niet meer ontsnappen..Ha ha..nu zijn de slaven verloren.

Ook de Israëlieten zien opeens de grote stofwolken in de verte. Ze begrijpen maar al te goed wat dat betekent. O, de angst grijpt hen aan. Waar moeten ze heen? Vóór hen ligt de zee..links en rechts de hoge bergen..achter hen de vijanden..

Het volk schreeuwt tot de Heere. Ook Mozes moet het ontgelden. De bange lafaards zeggen tegen hem: Je hebt ons zeker hierheen gebracht omdat er in Egypte geen plaats was om begraven te worden. Nu zullen we in deze ellendige woestijn moeten sterven. In Egypte hebben we al tegen je gezegd: Laat ons maar met rust.. en laat ons maar voor de Egyptenaren werken. Dat vinden wij beter dan te sterven in de woestijn.....

Wat een nare praat. Hebben ze de wonderen van God niet gezien?? Mozes zegt tot het volk; Wees niet bang. De Heere zal ons helpen. De Egyptenaren die jullie nu zien, zijn straks voorgoed verdwenen. De Heere zal voor jullie strijden, wee stil.....

Intussen roept Mozes tot de Heere. Wat is er toch, Mozes? Wat roept u toch tot Mij? Zeg tegen de Israëlieten dat zij optrekken. Hef uw staf op over de zee en er zal een pad komen. De Egyptenaren zullen weten dat Ik de Heere ben.....

Direkt gaat de Heere beginnen. De Engel, die

in de wolk en vuurkolom is, brengt de wolkkolom tussen de Israëlieten en de Egyptenaren. Nu wordt het donker bij de Egyptenaren. Maar het licht blijft bij het volk Israël. Aan het begin van de nacht strekt Mozes de hand uit over de zee. Dan stuurt de Heere een sterke Oostenwind. Die wind blaast een pad, dwars door de zee. Vooruit..trek op, volk van Israel. Trek op tussen de muren van water. Jullie hebben licht genoeg..en de Egyptenaren zitten voorlopig in het donker. Heel vroeg in de morgen zijn al de Israëlieten aan de overzijde van de zee.

Nu het licht wordt, zien de Egyptenaren wat er is gebeurd. Ze zeggen tegen elkaar: Wat dat slavenvolk kan, kunnen wij ook. Vooruit mannen..er achteraan. Maar op die vroege morgen kijkt de Heere uit de wolk en vuurkolom naar de Egyptenaren. De Heere kijkt boos. De Egyptenaren krijgen het benauwd. Alles schittert voor hun ogen. De wielen van de wagens zakken in de natte zeebodem. Nu willen ze omkeren en vluchten.. Ze botsen tegen elkaar aan. Paarden beginnen te steigeren. Alles is in de war. Ze voelen dat de God van het slavenvolk tegen hen strijdt. Maar nu is het te laat. Op Gods bevel strekt Mozes z'n staf uit over de zee. De muren van water storten ineem. Wagens, paarden en soldaten worden bedolven onder de watervloed.

De Israëlieten zien het voor hun ogen gebeuren. Weg zijn hun vijanden. Een poosje later zien ze de dode Egyptenaren naar het strand drijven. Dan geloven ze in de Heere. Ze geloven ook dat Mozes de knecht van de Heere is. Nu is het tijd om te zingen. Mozes en het volk zingen een lied voor de Heere. Ze zingen dat de Heere alleen God is. Hij is sterker dan alle vijanden. En Mirjam, de zuster van Mozes en Aäron grijpt de tamboerijn. Ook zij begint te zingen en te spelen. Al de vrouwen zingen en springen met haar mee.

Hoor wat ze zingen:

Zingt de Heere
Hij is hoog verheven.
Het paard met zijn ruiter
stortte Hij in de zee.

Niet zo lang geleden werden de kleine kinderen van het slavenvolk verdronken in de Nijl. Nu zijn de moordenaars zelf verdronken in de diepe zee. Geloofd zij God.

Zo de Heere wil en we leven: Tot de volgende keer, kinderen.

Sept. 1977

D.C.O.

oo00oo

LEVENDE WOORDEN

Daarom beroven de wederdopers, die aan de kleine kinderen der kerk de doop ontzeggen, niet alleen dezen van hun recht, maar zij verduisteren ook Gods genade, die wil dat het zaad der gelovigen van de moederschoot af onder de leden der kerk zal gerekend worden; ja klaarblijkelijk miskennen zij de genade van het nieuwe verbond en maken deze veel enger dan onder het oude verbond, overmits zij ontkennen dat de doop zich uitbreidt tot hen, tot wie voorheen de besnijdenis zich uitstreckte, zij verzwakken de troost welke de kerk en de gelovige ouders bezitten; zij heffen de plechtige verbintenis op, waardoor God wil dat het zaad van zijn volk van zijn kinderjaren aan Hem verbonden en van de overige menigte der mensen gescheiden en afgezonderd zal zijn; zij verslappen bij ouders en kinderen de ijver tot dankbaarheid en de begeerte om die verplichting in stand te houden; onbeschaamd weerspreken zij de mening der apostelen, dat het water niet geweerd mag worden van hen, die met de Heilige Geest begiftigd zijn; woest drijven zij de kleine kinderen terug van Christus, die beveelt ze tot Hem te leiden; tenslotte, zij miskennen snood het algemeen voorschrift van Christus om allen te dopen. Uit dit alles blijkt, dat de bestrijding van de kinderdoop geen lichte dwaling, maar een goddeloze leer is, in strijd met Gods Woord en de troost der kerk.

Ursinus.

BIJBELVERTELLING

In de woestijn.

De vijanden van Israël zijn door God verslagen. Nu trekt het volk onder leiding van Mozes, de woestijn Sur in. Jullie begrijpen wel dat ze niet zo heel snel vooruit gingen. Al die kleine kinderen konden zo hard niet lopen. Trouwens, in de woestijn heb je geen mooie straten om op te lopen. Overal waar je kijkt zie je zand. Drie dagen is het volk nu onderweg. De blijdschap over hun redding door de Rode zee is al heel wat minder geworden.

Nee... de mensen kijken maar somber om zich heen. Waarom? Wel, het water in de kruiken raakt op. En in zo'n hete woestijn heb je gauw dorst.

De laatste slokjes worden zuinig verdeeld. Kleine kinderen krijgen een slokje extra. Dáárom kijken de mensen zo somber. Enkel en lopen al te mopperen op Mozes en op die elendige woestijn.

Maar dan opeens wordt er geroepen: Water.. Water.. Meteen zijn de mensen blij en vrolijk. Gelukkig, nu kunnen ze weer drinken. Stel je voor dat ze zouden sterven van dorst in die hete woestijn. Kijk..die het snelst kunnen lopen zijn al bij het water. Ze laten zich op de grond vallen en nemen een grote slok. Moet je die vieze gezichten zien. Ze spuwen het water direkt weer uit. Bah..dat water is vies. 't Is bitter. Even waren ze blij geweest. Nu zijn ze weer boos, heel erg boos. Met boze gezichten lopen de mannen op

Mozes toe. Brutaal bijten ze hem toe: Wat moeten we nu drinken?

Ze denken helemaal niet aan God. O nee, ze zijn ontevreden. Ze zoeken ruzie met Mozes, de knecht van de Heere. Alsof Mozes het helpen kan. En Mozes?? Mozes roept tot de Heere. Mozes weet dat de Heere kan helpen. De Heere zal Zijn volk heus niet laten sterven van dorst.

De Heere wijst Mozes op een stuk hout. Mozes pakt het op en werpt het in het bittere water. Dan gebeurt er een wonder. Opeens is het water niet bitter meer. 't Is heerlijk zoet water. Nu kunnen ze drinken, zoveel ze maar willen. Ook de kruiken worden gevuld met heerlijk water.

Zie je nu wel, opstandige mensen, dat de Heere jullie niet vergeet?

Weten jullie de naam van de plaats waar dit wonder gebeurde? De naam is Mara. Dat betekent: Bitterheid.

Op die plaats geeft de Heere ook enkele regels aan het volk. Daar moeten ze zich aan houden. God zei tot het volk: Als jullie eerbiedig luisteren naar Mijn stem en niet zo brutaal tegen Mij doen, dan zal Ik jullie bewaren. Jullie zullen niet ziek worden zoals de Egyptenaren. Ik ben jullie Heelmeester.

Na deze gebeurtenis trekt het volk verder. Al gauw zien ze een prachtige oase. 't Lijkt wel een klein paradijsje. Zeventig prachtige palmbomen en twaalf waterfonteinen tellen ze. Nu maar gauw de tenten opslaan. Heerlijk onder de schaduw van de bomen. Hier is het zo slecht nog niet, denken ze. Voorlopig kunnen we hier wel blijven.

Ook voor de kinderen is het een fijn plaatsje. Ze kunnen lekker in het water spelen. Van het natte zand kunnen ze koekjes maken en kastelen en nog véél meer. De vaders en moeders hebben nu de handen ook een beetje vrij. 't Lijkt wel vakantie. Deze prachtige tuin

heet: Elim. Die naam zullen ze niet gauw ver-
geten.

Over een poos moeten ze toch weer verder.
Hoe zal het gaan? Zullen ze luisteren naar
hun goede God?

Daarover D.V. de volgende keer, kinderen..

okt. 1977 D.C.O.

oo00oo

Onze moeder. Gelukkig is de mens, die nog een moeder heeft. Gelukkig ook hij, die de herinnering aan een vrome moeder met zich mededraagt in het leven. Geen hart zo ruim als het moederhart, waar een plaats is voor al haar kinderen; voor de krijtende zuigeling en de kwijnende lieveling; voor de zoon met zijn geschandvlekte naam en de dochter met haar bedrogen hoop. Geen oog zo diep als het moederoog, dat leest in de ziel nog vóór de mond heeft gesproken. Geen woord zo weldadig als het moederwoord, dat de juiste toon tussen het al te hard en al te zacht weet te vinden en dóórdringen kan, waar geen andere stem meer verstaan wordt. Geen hand zo teer als de moederhand, die balsemen kan zonder bij vernieuwing te wonden, en zelfs de diepstgebogene opheft, en niet rust voor zij, als zij kan, de laatste wolk van uw voorhoofd heeft weggevaagd.

ALS EEN, DIEN ZIJN MOEDER TROOST, ZAL IK U TROOSTEN, SPREEKT DE HEERE.

G.

BIJBELVERTELLING

Vlees en brood in de woestijn.

Israël is vertrokken uit de prachtige oase "Elim". Ze moeten verder. Het doel van de reis is Kanaän.

Nu komen ze in de woestijn Sin, die tussen Elim en de Sinai ligt. Het volk is pas een maand onderweg.

In de woestijn Sin begint het volk weer te morren tegen Mozes en Aäron. Ze zeggen: Och, waren we maar op een gewone manier in Egypte gestorven. Daar hadden we tenminste vlees en brood. Jullie hebben ons in deze woestijn gebracht om ons van honger te laten sterven... Foei toch... Zijn ze nu al vergeten hoe slecht ze het in Egypte hadden?

Maar de Heere is groot in genade. Hij zegt tegen Mozes: Let op, Ik zal brood uit de hemel laten regenen; dan mag het volk brood rapen voor één dag tegelijk. Ik zal het volk beproeven.

Als ze op Mij vertrouwen, zullen ze niet meer brood rapen dan voor één dag genoeg is. Alleen op de zesde dag, de dag voor de sabbat, mogen ze een dubbel portie rapen.... Mozes en Aäron spreken nu het hele volk toe. Ze zeggen: Vanavond zal het uitkomen dat niet wij, maar de Heere jullie uit Egypte heeft geleid. En morgenochtend zult ge zien dat de Heere een groot en heerlijk God is. Waarom morren jullie tegen Aäron en mij? Vanavond krijgen jullie vlees en morgenochtend brood.....

Op bevel van Mozes moet Aäron het volk dichterbij laten komen. Nu kunnen ze allemaal horen wat Aäron te zeggen heeft. Aäron vertelt het volk, dat de Heere hun gemor heeft gehoord. Terwijl Aäron nog spreekt, is daar opeens een sterke lichtglans in een wolk boven de woestijn. 't Is een wonderlijk licht. Het is de heerlijkheid van de Heere. Alle ogen zijn nu gericht op de lichtende wolk.

't Is alsof de Heere tot het volk zegt: Ik ben bij jullie...waarom zijn jullie zo ongehoorzaam???

Tegen de avond staan de meeste Israëlieten buiten.

Zou het echt waar zijn van dat vlees? En dan opeens gebeurt het. Ze horen een geruis van vogels in de lucht.

De vogels ploffen neer tussen de tenten.. honderden..duizenden. Het zijn kwakkels, door de Heere gestuurd. Nu hebben ze het vlees maar voor het grijpen. De hele avond zijn ze er druk mee. Moe en verzadigd gaan ze naar bed.

Die volgende morgen hangt er een dauw rond het tentenkamp.

Als de dauw opgetrokken is, zien de Israëlieten dat er iets in het zand ligt..kleine korreltjes. Wat is dat nu? Maar Mozes weet het wel. Hij zegt: Dit is het brood dat de Heere jullie beloofd heeft. Ga het maar rapen. Ieder mag een gomer per dag hebben. Een gomer is ruim $3\frac{1}{2}$ liter.

Maar jullie moeten wel zorgen dat 's avonds alles op is.

Iedere morgen zal de Heere jullie vers brood geven. Sommige mannen vertrouwen het niet. Ze zorgen voor een voorraadjje voor de volgende dag. Maar als ze 's morgens opkomen stinkt het in de tent.

Vlug kijken ze in hun potten en kruiken naar hun voorraadjje manna. Bah..het krioelt van de wormen...

Als Mozes het hoort wordt hij vreselijk boos op die ongehoorzame mannen. Maar de Heere houdt Woord. Elke morgen mogen de Israëlieten korrels rapen, zoveel ze nodig hebben.

Wat er dan nog in de woestijn blijft liggen, smelt door de hitte van de zon. Alleen op de zesde dag mogen ze voor twee dagen brood rapen. Ze kunnen het dan vast bakken of koken voor de volgende dag.

Op die zevende dag kijken ze nieuwsgierig in hun potten... Zal alles bedorven zijn? Nee..het stinkt niet en er zijn ook geen wormen in. Vandaag is het sabbat. Toch zijn er nog een paar boze mannen die gaan zoeken. Ze vinden niets, geen korreltje brood. De Heere vindt het heel erg dat ze zo ongehoorzaam zijn, Hij zegt: Hoe lang weigeren jullie naar Mijn geboden te luisteren? Bedenk toch dat het vandaag sabbat is. Jullie mogen rustig thuisblijven.

Ter herinnering aan de goedheid van God, moet Aäron een kruik met manna vullen. Die zullen ze bewaren voor later. Dan zullen de mensen altijd kunnen zien dat God Zijn volk in de woestijn niet vergeet. Toen de Heere Jezus op aarde wandelde, zei Hij: Ik ben het levende brood, dat uit de hemel is neergedaald.

D.V. tot de volgende keer, kinderen.

nov. 1977 D.C.O.

oo00oo

VOOR DE JEUGD

Een christelijke juf van een christelijke school uit 1924 vertelt:

Mijn jongens zijn onrustig en prikkelbaar op deze hete, drukkende voorjaarsmorgen.

Dank zij mijn uitvoerige uitleg van de sommen, of ondanks die uitleg, maakt de grootste helft van de klas ze allemaal fout en ik ben blij, dat het speelkwartier er is.

Het speelkwartier staat deze morgen in het teken van de strijd.

In de gang hoor ik de afspraak al: "Diefie, jonges, we gaan diefie spelen hoor".

En ze spelen "diefie" met hartstocht. Er zijn agenten, inspecteurs, er zijn twee dieven, maar bovenal, er is publiek, véél publiek, dat schreeuwt, dat "de gemene smerissen de mannen moeten loslaten, of anders....."

En in de hitte wordt vervolgd, geschreeuwd, gescholden, en geranseld, geranseld, dat ik tussenbeiden moet komen.

Na "diefie" komt "oorloggie". En 't gaat nog woester toe. "Wij benne de watergeuzen" schreeuwt Kobus, "en jullie de Spanjaarden en we gooiden jullie allemaal het water in en dan moeten jullie verdronken zijn".

"Neen, ommesgekeerd," roept Jan, "wij de geuzen". "Ja, jij zeker weer 't lekkerste, dan doen ik 't niet, jullie zijn toen de vorige keer de geuzen geweest". "Nietes", "Welles".

De grootste schreeuwers trekken aan het langste eind en ze spelen oorloggie met nog groter hartstocht.

Mijndert, aan wie ze allemaal een hekel hebben, omdat hij een wit boordje draagt en bruine schoenen, (verbeeld je: bruine schoenen, terwijl zij op klompen lopen).

Mijndert moet wel zes maal verdrinken en krijgt dan nog een trap toe.

Nu vind ik een rustiger spel gewenst.

Knikkeren dan maar. "Keizeren" wil Jan.

"Twintigie" Gerrit. Ze willen allemaal wat anders en staan met boze ogen te gebaren. En als ze eindelijk, eindelijk aan de gang zijn, raken binnen een minimum van tijd Mijndert en Karel slaags.

Ik roep de eerste. Hij stampvoet van drift en balt z'n vuisten.

"Hij zegt tegen me", stottert hij, "hij zegt: kom, wittebroodjesmeneer uit 't Ministerpark, jij moet".

En woedend komt er achter: "Ik zal 'm; ik zou ze allemaal dóódslaan, als ik maar bloed kon zien, maar ik kan geen bloed zien, zegt me moeder".

Dan gaat de bel.

oo00oo

Het zou belachelijk zijn, als 't in de grond niet tragisch was.

Wat vragen we er toch naar, wie de oorzaak geweest is, wie de hoofdschuldige van de wereldoorlog?

Wij zijn de schuldigen, wij en onze kinderen, allen te zamen en ieder persoonlijk.

Want wij zijn allen van Kaïns geslacht.

dec. 1977 A.M.E.

oo00oo

BRIEF VAN LUTHER AAN Z'N ZOONTJE HANSJE.

Aan mijn lief zoontje, genade en vrede in Christus. Ik zie graag dat je goed leert en naarstig bidt.

Ga daar steeds mee door m'n jongen. Als ik thuiskom zal ik je een mooi presentje van de jaarmarkt meebrengen.

Ik weet een aardige pleziertuin, waar veel kinderen heengaan, ze hebben gouden kleertjes aan, en zoeken onder de bomen mooie appels en peren, kersen, gele en blauwe pruimen; ze zingen en springen en zijn blij, ze hebben ook mooie kleine paardjes, met gouden tomen, en zilveren zadels.

Ik vroeg aan de man van wie de tuin was, wat

dat voor kinderen waren? Hij antwoordde: dat zijn kinderen, die graag bidden, leren, en braaf zijn.

Ik zei toen: Lieve man, ik heb ook een zoon, Hansje Luther heet hij, zou die ook in de tuin mogen komen, om zulke mooie appels en peren te eten, en op zulke mooie paardjes te rijden, en met deze kindertjes te spelen? Daarop sprak die man: als hij graag bidt, leert en braaf is, zal hij ook in de tuin komen, Lippus en Joost ook, en als ze allen bij elkaar zijn, krijgen ze ook fluiten, trommels, luiten, en allerlei snaarinstrumenten, ze mogen ook dansen en met handboogjes schieten.

Toen toonde hij mij een mooie weide in die tuin, waar men kon dansen, en waar fluiten en trommels van zuiver goud, en mooie zilveren handbogen hingen.

Maar 't was nog vroeg en de kinderen hadden nog niet gegeten, daarom kon ik er niet op wachten, dat ze begonnen te dansen, en ik zei tot de man: ach lieve mijnheer, ik zal gauw gaan, en dit alles schrijven aan mijn lief zoontje Hans, dat hij toch naarstig moet bidden en goed leren en braaf zijn, opdat hij ook in deze tuin kome; maar hij heeft een zekere tante Lena, die mag hij toch ook meebrengen?

Toen zei de man: Dat is goed en schrijf hem aldus.

Daarom Hansje, m'n lieve jongen, ga welgemoed aan het leren en bidden, zeg het ook aan Lippus en Joost, dat zij ook leren en bidden: dan zult ge met elkaar in die tuin komen.

Wees hiermede Gode, de Almachtige, bevolen, en groet tante Lena en geef haar een kus van mij.

Je liefhebbende vader

Anno 1530

Martinus luther.

oo00oo

BIJBELVERTELLING

Rafidim

Hallo, kinderen...we gaan onze reis met het volk Israël weer vervolgen. De vorige keer hebben we verteld van het Manna en het vlees dat de Heere gaf aan Zijn ontevreden volk. Zullen ze nu in het vervolg op de Heere vertrouwen?

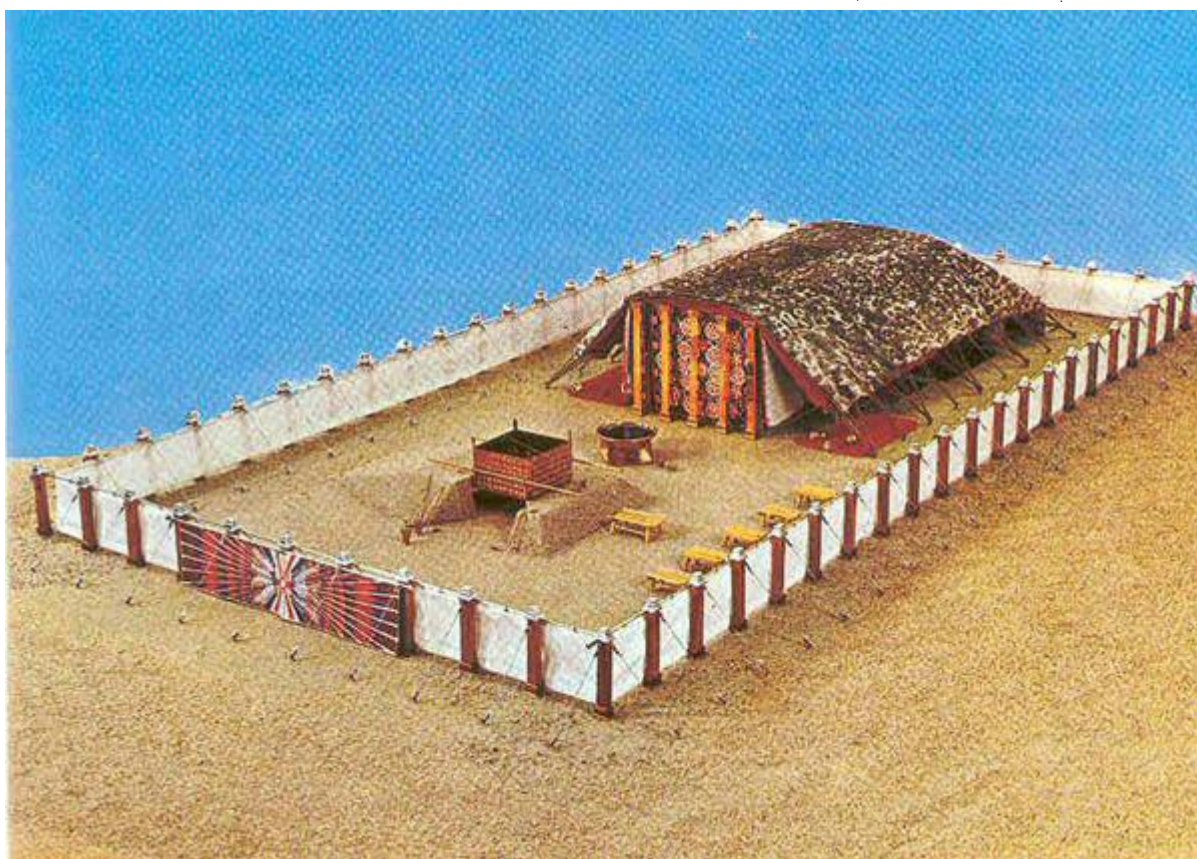
Zullen ze nu spijt hebben van hun ongeloof? Luister maar eens...

Op bevel van de Heere trekt het volk op, uit de woestijn Sin naar Rafidim. Waarschijnlijk was Rafidim een mooie vallei met planten en bomen.

En je begrijpt het wel, als er bomen en planten zijn, is er ook water.

Maar het volk Israël kan de vallei niet intrekken. De schone plaats wordt bezet door de Amalekieten. Daarom moet het volk in het dorre gebied vóór de vruchtbare vallei blijven.

Met ontevreden gezichten kijken de mannen om

zich heen. Nergens water te vinden. Het duurt niet lang, of ze staan in vuur en vlam. Vergeten zijn ze het wonder van vlees en brood in de woestijn. Vergeten zijn ze de macht van de Heere. Ze denken alleen aan zichzelf.

Met driftige passen lopen ze naar Mozes. Boos schreeuwen ze hem toe: Geef ons water, zodat we kunnen drinken. De ruziemakers doen alsof Mozes een tovenaars is. Mozes zegt: Waarom maken jullie ruzie met mij? En waarom verzoeken jullie de Heere? Mozes weet wel dat de Heere alleen helpen kan...

Maar hoe kan zo'n scheldend volk iets van de Heere verwachten?

Na de ernstige woorden van Mozes houden de oproermakers zich een poosje stil. Maar dan beginnen ze opnieuw met Mozes te twisten. Ze schreeuwen hem toe: Waarom heb je ons uit Egypte laten vertrekken?

Is het soms om ons en onze kinderen hier te laten sterven van dorst?

De woede van de boze mannen is zo groot, dat ze stenen oprapen en een dreigende houding aannemen.

O, wat gemeen van het volk om hun leider te willen doden... Wat een schandelijke ondankbaarheid.

Mozes roept tot de Heere: Heere, wat moet ik dit volk doen? Het scheelt niet veel, of zij zullen mij stenigen.....

Toen sprak de Heere tot Mozes: Trek vóór het volk uit, en laat de oudsten van het volk met u gaan. Neem uw staf in uw hand, ja, de staf waarmee u de rivier de Nijl sloeg, waardoor het water in bloed veranderde.

Ga, Mozes..Ik zal er ook bij zijn.

Sla dan met uw staf op de rotssteen van het Horebgebergte..dan zal er water uit de rotssteen stromen en het volk zal kunnen drinken. Mozes doet wat de Heere zegt. De oudsten van het volk staan er dichtbij. Zij zien wat er

gebeurt. Mozes heft de staf op en slaat op de rotssteen.

Op hetzelfde oogenblik stroomt er water uit de harde rots..veel water, genoeg voor de mannen, de vrouwen, de kinderen en de beesten.

Nu worden de boze gezichten van de mannen weer wat vriendelijker. Ze kunnen weer drinken.

Zouden ze zich ook schamen voor hun goddeloze ruzie? Zouden ze ook denken: Wat een wonder dat de Heere ons niet heeft doodgeslagen?

Misschien zijn ze hun boze ongeloof al vergeten..

Mozes vergeet het niet. Hij noemt die plaats Massa en Meriba. Dat betekent: Verzoeking en Twist.

Misschien dat het volk later nog eens terug denkt aan die zwarte dag bij Rafidim. Daar immers hebben ze in hun boosheid gezegd: Is de Heere nou in het midden van ons, of niet?

Hun hart vergat de Opperheer,
Hun dierb're Heiland, die weleer

Hen redde van d'Egyptenaren;

Die wond'ren deed in 't land van Cham,

Zich vrees'lijk maakt in 't ruim der baren,

En Faro 't levenslicht benam..

D.C.O.

oo00oo.

BIJBELVERTELLING

OORLOG

Tijdens het verblijf van het volk Israël te Rafidim, breekt er een oorlog uit. De eerste oorlog tijdens de reis door de woestijn. Het zijn de Amelekieten die een aanval op Israël beginnen. Amelekieten stammen af van Amelek, een kleinzoon van Ezau.

Die Amelekieten willen er niet van weten dat God Zijn belofte gaat vervullen. Ze weten wel dat de Heere het land Kanaän beloofd heeft aan het nageslacht van Abraham. Dáárom gaan de Amelekieten tot de aanval over.

Maar Mozes laat het er niet bij zitten. Hij geeft bevel aan Jozua: Kies mannen uit om te strijden tegen de Amelekieten. Ze hebben nu al geprobeerd ons bang te maken, morgen komen ze zeker terug. Ik zal morgen op de top van de heuvel gaan staan, met de staf van God in m'n hand.....

Jozua gehoorzaamt direkt aan het bevel van Mozes. Vlug zoekt hij een legertje mannen bij elkaar. Morgen zullen ze strijden met de boze aanvallers. En Mozes met zijn staf zal zeker tot God roepen om hulp en uitkomst. Met een hoofd vol gedachten aan de strijd van morgen gaan de mannen naar bed. 't Is ook geen kleinigheid: vechten tegen de Amelekieten.

De andere morgen heel vroeg, treden de mannen aan. Nu zal blijken wie de sterkste is. De God van Jakob of het volk van Ezau.

Mozes en Aäron en Hur klimmen de berg op. Amelekieten en Israëlieten stormen op elkaar.

af. Kijk.. daar op de heuvel staat Mozes de knecht van God. Hij steekt de staf recht naar omhoog..naar de hemel. 't Is net of Mozes met de punt van zijn staf op de deur van de hemel klopt. En de Heere hoort het kloppen en bidden.

Stap voor stap moeten de Amelekieten achteruit. Mozes is blij en dankbaar...Maar o, wat wordt z'n arm moe. En dan, heel langzaam, zakt de staf naar beneden. Even rusten..even maar. Maar wat is dat?? Nu zijn de Amelekieten de baas. Langzaam worden de Israëlieten teruggedreven. Vlug steekt Mozes de staf weer omhoog. Gelukkig..nu rukken de mannen van Israël weer op.

Toch kan Mozes het niet lang volhouden. Z'n arm wordt zó moe. Langzaam zakt de arm met de staf weer naar beneden. O, nu zijn de Amelekieten aan de winnende hand. Aäron en Hur zien het óók wel. Opeens krijgen ze een idee. Vlug slepen ze een grote steen naar Mozes. Nu kan Mozes gaan zitten. Aäron en Hur gaan ieder aan een kant van Mozes staan. Met hun sterke handen houden ze de arm van Mozes omhoog. Recht wijst de staf naar de hemel. Zo blijven ze staan tot de zon ondergaat. Nu gaat alles goed. Jozua en z'n mannen verslaan de boze Amelekieten.

De vijanden die niet gedood zijn, nemen de vlucht. De strijd is beslist. Israël heeft gewonnen. Maar waarom moest nu die arm met de staf naar omhoog wijzen?? Lieve kinderen.. het betekent dat we zonder de Heere niets kunnen doen. Alléén met het oog op Hem kon de oorlog worden gewonnen. De duivel is een boze, sterke geest. En de zonde is óók zo vreselijk sterk. En de mensen die de Heere Jezus verachten zijn ook sterk. Maar de Heere is de sterkste. Hij zegt: Ga maar rustig zitten en steek je arm omhoog. Ik zal jullie helpen. De Israëlieten hebben het gewonnen, niet omdat ze zo sterk waren. De Heere heeft het voor hen gedaan. Wij zijn ook niet sterk. Ons eigen boze hart en de duivel stoken ons

op om ruzie te maken en ongehoorzaam te zijn. Maar de Heere is veel sterker dan de zonde en de duivel. Vraag aan de Heere of Hij je helpen wil.

De geschiedenis van deze oorlog mag nooit vergeten worden. Daarom geeft God bevel aan Mozes om alles in een boek te schrijven. Ook zegt de Heere dat Hij de gedachtenis van Amalek zal uitroeien van de aarde. Vooral Jozua moet deze woorden van God goed in z'n hart prenten. Hij zal er aan mogen denken als hij het volk in het beloofde land zal brengen. Mozes bouwt ook een altaar voor de Heere. Hij noemt het altaar: De Heere is mijn banier.. Zonder de Heere beginnen we niets. De Heere is in de hoogte, zoals een banier hoog boven de hoofden van de soldaten gedragen wordt. God helpt in nood.

Kinderen..nu denken we aan het versje van Psalm 141:

Mijn beê, met opgeheven handen,
Klimm' voor Uw heilig aangezicht,
Als reukwerk, voor U toegericht,
Als offers, die des avonds branden.

D.C.O.

woestijn kwartels

BIJBELVERTELLING

Bezoek voor Mozes.

De geruchten van de wonderlijke reis van het volk Israël zijn doorgedrongen in het land Midian. In Midian woont Jethro, de schoonvader van Mozes. Hij vindt het geweldig dat God zijn schoonzoon tot zo'n groot werk heeft geroepen. Ze moesten maar snel een bezoek brengen aan Mozes en het volk.

Trouwens... Zippora, de vrouw van Mozes, en de twee zonen van Mozes en Zippora, logeren nog bij Jethro. Het wordt tijd dat ze weer met elkaar verenigd worden. Jethro laat er geen gras over groeien.

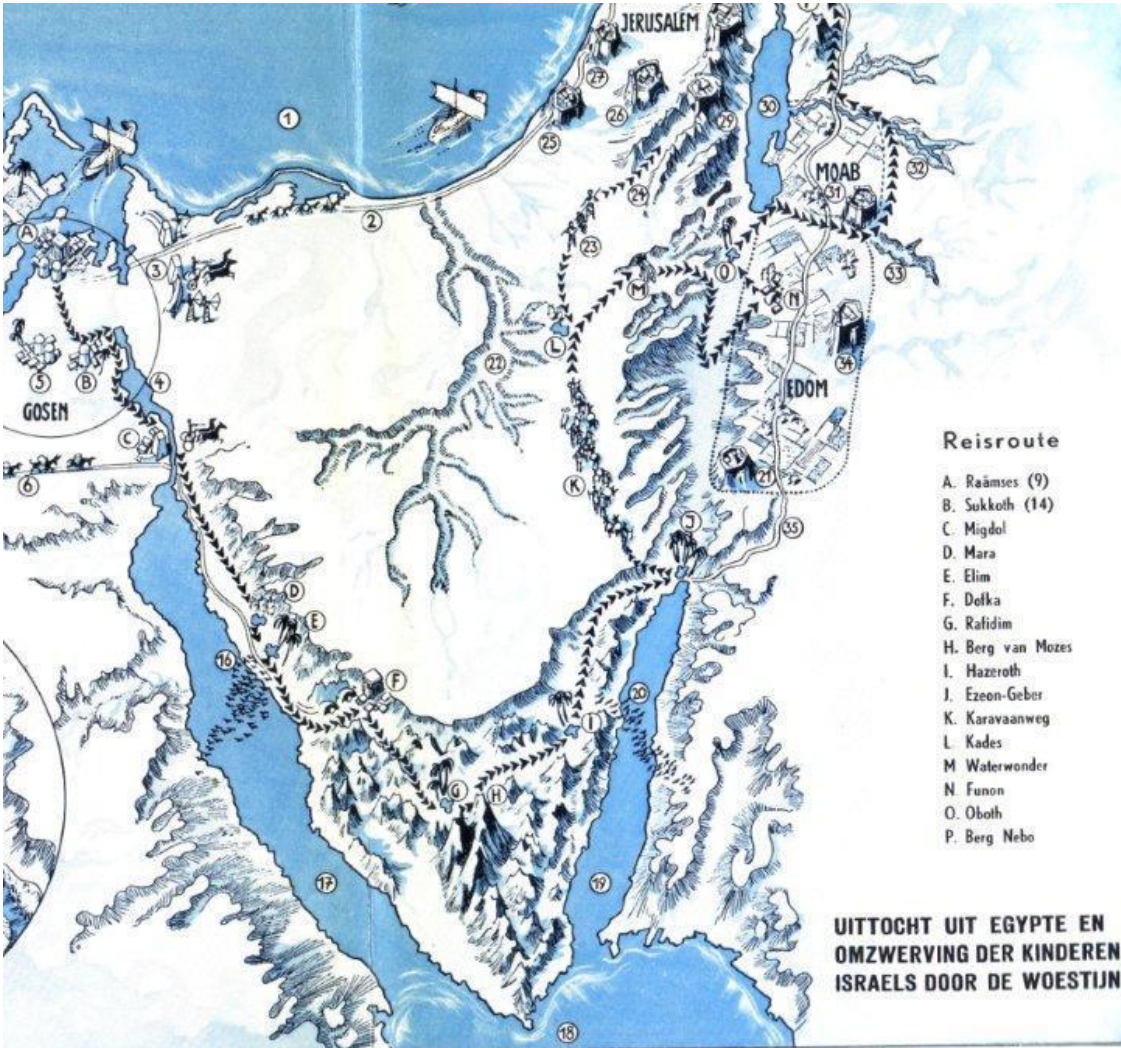
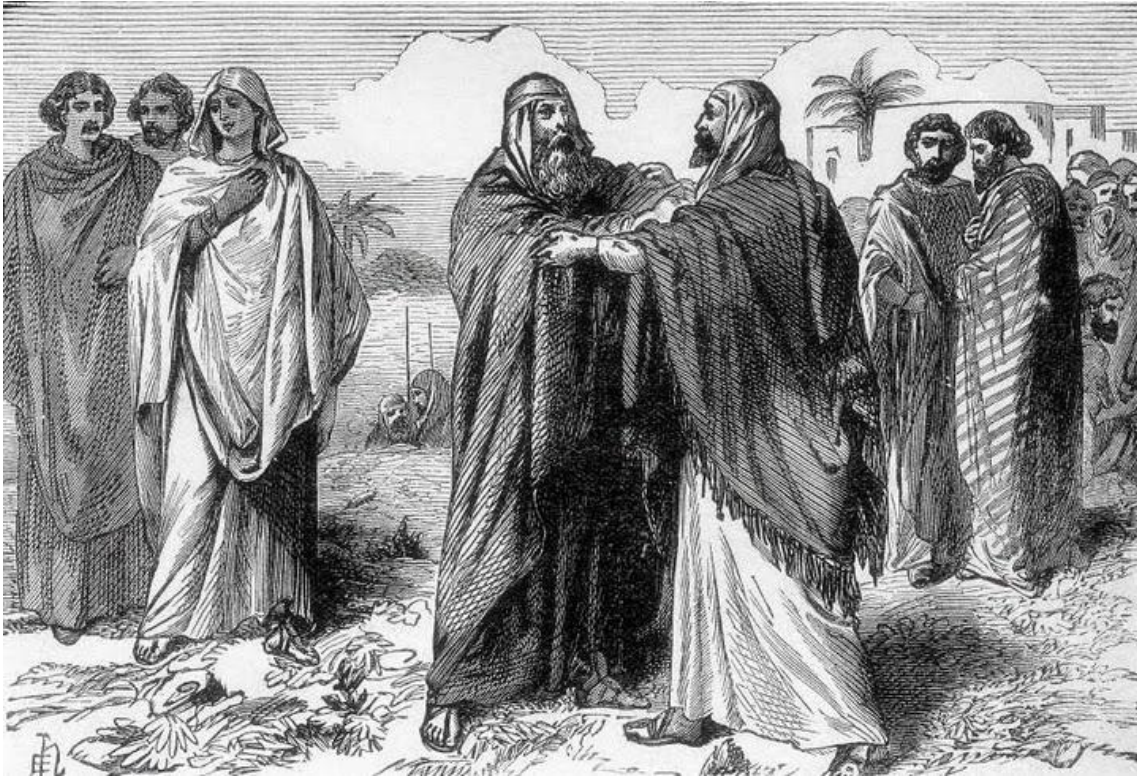
Hij neemt Zippora, Gersom en Eliëzer, en vertrekt naar de woestijn.

Als ze in de buurt van het grote kamp komen, stuurt Jethro een bode om zijn komst te melden.

Mozes gaat direkt op weg om zijn familie te begroeten. Als hij z'n schoonvader ontmoet, buigt hij voor hem en geeft hem een kus. Ook vrouw en kinderen krijgen een stevige omhelzing. O, wat hebben ze elkaar veel te vertellen. Mozes vertelt het hele verhaal van de uittocht uit Egypte. Hij vertelt van de grote wonderen die hun God heeft gedaan. Jethro luistert aandachtig en vol verbazing naar z'n schoonzoon.

Je kunt de blijdschap van Jethro's gezicht aflezen. Hij is blij om al het goede, dat de Heere aan Zijn volk gedaan heeft. Tenslotte kan hij niet langer zwijgen. Hij wil de God van Israël eren. Daarom roept hij: Gezegend zij de Heere, Die u verlost heeft uit de hand van de Egyptenaren. Nu weet ik dat de Heere groter is dan alle goden.

Jethro brengt de Heere ook brandoffers en slachtoffers. Hij is onder de indruk van de grote daden van God. Na het offeren wordt een grote maaltijd toegericht. Aäron en de voornaamste mannen uit het volk zitten ook aan. Ze eten en drinken met een vrolijk hart.

9 Raamses (A)	14 Sukkoth (B)	19 Golf van Akaba	24 Eskol (druivendal)	29 Hebron	34 Grensvesting Edom
10 Oostelijke Nijlarm	15 Schelfzee (4)	20 Vlucht kwakkels	25 Gaza	30 Dode Zee	35 Koninklijke Weg
11 Weiland	16 Vlucht kwakkels	21 Edom-grensvesting	26 Lachis	31 Grensvesting Moab	
12 Pithom (5)	17 Golf van Suez	22 Beek van Egypte	27 Askelon	32 Beek Arnon	
13 Wadi Tumilat	18 Rode Zee	23 Weg der Verspieters	28 Asdod	33 Beek Zered	

voor het aangezicht van de Heere.
Als wij uit de kerk komen is er ook vaak lekker eten. Moeder heeft extra haar best gedaan. Lekkere soep en een fijn stukje vlees. Sommige kinderen eten zelfs nog een ijsje toe. In de tijd van Mozes hadden ze nog geen ijsjes. Maar ze konden wel lekker eten. Omdat de Heere zo goed is.

Jethro blijft een paar dagen logeren. De volgende dag ziet hij met eigen ogen wat er zo al te doen is. Van de vroege morgen tot de late avond komen de mensen bij Mozes om raad vragen. Mozes is ook de man die recht moet spreken als de mensen ruzie hebben. In lange rijen staan de mensen op hun beurt te wachten. Als Jethro al die drukte ziet, schudt hij z'n wijze hoofd. Hij denkt: Dat is veel te veel werk voor Mozes. Straks is Mozes overspannen. Hij zegt het ook: Mozes, waarom ben je maar alléén voor dat hele volk? Heus, het is niet goed zoals je nu doet. Op die manier wordt je oververmoeid, en ook het volk moet veel te lang wachten. Luister nu eens naar de raad van je schoonvader, God zal het zegenen... Wat moet er dan gebeuren, schoonvader? Jethro zegt: U moet voor het volk tot God bidden. Ook moet u het volk de wetten van de Heere leren. Maar verder moet u flinke en Godvrezende mannen zoeken uit al de stammen van Israël. Mannen, die het niet om het geld doen. Nu, die mannen moet u benoemen tot oversten over duizend, oversten over honderd, oversten over vijftig en oversten over tien. Kijk, Mozes.. die mannen moeten zich bezighouden met de rechtspraak en allerlei kleine problemen. Alleen met de moeilijkste zaken moeten ze bij u komen. Als u het zó doet, Mozes, zal het u veel verlichting geven. Voor het volk is het ook beter.

Ze behoeven dan zo lang niet op hun beurt te wachten. Draagt elkanders lasten.

En als God het zegent, kunt u het beter volhouden. Mozes voelt wel dat z'n schoonvader gelijk heeft. Daarom volgt hij de goede raad

-18-

op. Spoedig is alles geregeld. Iedereen is tevreden. Dan gaat schoonvader weer terug naar z'n eigen land.

Maar Zippora en de jongens blijven natuurlijk bij Mozes. Zo hoort het.

Dat was een aardig bezoek, kinderen. Een bezoek waar ieder wat aan had.

D.V., tot de volgende keer, kinderen.

D.C.O.

000000

BIJBELVERTELLING

Ik ben de HEERE, uw God.

Er zijn nu bijna drie maanden verlopen sinds de uittocht uit Egypte. Het volk Israël heeft de tenten opgeslagen bij het Sinai-gebergte.

De berg Horeb steekt boven alles uit. Op die berg zal de Heere uit de hemel nederdalen.

Als het volk aan de Heere denkt, worden ze bang. Ze hebben de Heere al zóveel verdriet gedaan. Wat zal de Heere doen als Hij komt? Zal Hij straf geven?

Als ieder een plekje voor z'n tent gevonden heeft, gaat Mozes naar de grote berg.

Plotseling klinkt er een stem van de berg.

Het is de stem van de Heere.

De Heere zegt tot Mozes: Zeg tegen het volk Israël: Jullie hebben gezien wat Ik de Egyptenaren gedaan heb. Ook weten jullie hoe Ik jullie als op arendsvleugelen gedragen heb. Nu dan, als jullie Mijn stem zult gehoorzaam zijn en Mijn verbond zult onderhouden...dan zullen jullie Mijn eigen, heilige volk zijn, Ik maak jullie tot een volk van koningen en priesters.

Als Mozes terugkomt laat hij al de oudsten van het volk bij zich komen en vertelt hun de boodschap van God.

Dan roepen al de oudsten tegelijk: Al wat de Heere gesproken heeft, zullen wij doen....

Ach, ze bedoelden het zo goed. Maar zouden ze het ook goed doen?

Mozes brengt de woorden van het volk over aan de Heere. Dan zegt de Heere tot Mozes: Ik zal tot u komen in een dikke wolk en Ik zal met u spreken.

Het volk zal het óók horen, en begrijpen dat u hun leider bent. Verder moet u het volk leren dat Ik een heilig God ben. Twee dagen moet het volk zich voorbereiden voor Mijn komst. In die tijd moeten zij hun kleren wassen en grote schoonmaak houden. Ook moet er een groot hek om de berg gemaakt worden.

Niemand mag de berg aanraken of opklimmen. Is iemand toch zo brutaal dat hij de berg aanraakt..hij zal gestenigd of doorschoten worden.....

Toen ging Mozes van de berg af en vertelde alles aan het volk. Nu luisteren ze wel.

Ieder gaat aan 't werk om alles schoon te maken. Zulk hoog bezoek hebben ze nooit gehad.

Op de derde dag zal de Heere komen..De sterke God..De God van de wonderen..

Diep in hun hart is angst voor God.

Wie zou niet bang zijn voor de heilige God?

Op de derde dag, 's morgens vroeg, staat het volk te wachten op de dingen die gebeuren zullen.

Angstig blikken ze naar de berg. Op de top van de berg hangt een dikke wolk. Uit de wolk schieten bliksemstralen. Zware donderslagen rollen over het tentenkamp. Mozes beveelt het volk dat ze dichterbij moeten komen. Voor het hek blijven ze staan. Van de berg klinkt het zware geluid van een bazuin. De berg begint te roken..Een vuurgloed laat op. God daalt neer op de berg. O, de berg begint te beven.

Rotsen schokken omhoog. Nog sterker wordt het geluid van de bazuin. 't Is bijna niet uit te houden. Wat moeten we toch beginnen?

Daar klinkt een stem van de berg: Mozes, kom hier...

Mozes klimt de berg op. O, de mensen beven van angst. Alles beeft..de hemel..de aarde..de mensen..de beesten.

Weer geeft de Heere bevel aan Mozes. Hij moet het volk waarschuwen dat ze toch vooral niet voorbij het hek zullen komen.. Mozes zegt tot de Heere dat het volk het al weet en dat er een groot hek om de berg staat. Maar de Heere wil dat Mozes het nóg eens zal vertellen.

De mensen moeten goed weten dat ze niet zó- maar bij de Heere kunnen komen.

Als Mozes straks terugkeert naar de berg moet ook z'n broer Aäron meekomen.

Weer daalt Mozes de berg af en brengt de boodschap van God aan het volk over.

Dan gaat hij met Aäron de berg weer op. O, de mensen zijn blij dat ze niet mee hoeven.

Ze staan te trillen op hun benen.

En dan....dan klinkt daar de stem van God.
't Is een stem als een donderslag. Een stem die overal doordringt. Een stem vol majesteit. De kinderen kruipen weg onder de rokken van hun moeder..De grote mannen en vrouwen buigen het hoofd. De schapen en de koeien vergeten verder te eten. Een ogenblik staan ze ademloos. Hoor.... TOEN SPRAK GOD; IK BEN DE HEERE, UW GOD, DIE U UIT EGYPTELAND, UIT HET DIENSTHUIS UITGELEID HEB. GIJ ZULT GEEN ANDERE GODEN VOOR MIJN AANGEZICHT HEBBEN..... De Tien geboden des Heeren klinken als donderslagen boven het volk.

O, ze worden nog banger..Rook..vuur...donderslagen..gedreun van de bazuin..Langzaam lopen ze achteruit, verder van de berg af. Wie zal God zien en in leven blijven?

Als Mozes terugkeert van de berg, smeekt het volk: Laat God toch met ons niet spreken..we zullen zeker sterven..we houden het niet uit. Laat God maar met u spreken, Mozes.

Mozes probeert het volk tot bedaren te brengen. Hij zegt: God is niet gekomen om jullie te doden. Hij wil dat jullie Hem zult vrezen en dat je niet doorgaat met zondigen..

Toch vinden de mensen het maar beter dat de Heere met Mozes spreekt. Mozes moet de tussenpersoon zijn. De Heere vindt het ook goed. Hij zal tot Mozes spreken, en Mozes mag de boodschap weer aan het volk overbrengen.

't Was allemaal heel verschrikkelijk bij de rokende berg. Toch heeft de Heere gezegd: IK BEN UW GOD, UW VERLOSSER.

Wij hebben de goede geboden van de Heere niet gedaan. Mozes kon die grote schuld en die grote straf niet dragen. Maar de Heere Jezus kon het wel. Hij hing aan het kruis in de duisternis. Toen heeft de Heere Hem gestraft. Dat gebeurde op de berg Golgotha.

Mozes kwam levend van de berg Horeb af..Maar de Heere Jezus werd dood van de berg Golgotha afgedragen.

Wij kunnen de berg Horeb niet opklimmen. Dan branden wij eeuwig in het vuur. De Heere

Jezus heeft het vuur geblust.
Daarom vragen we aan de Heere Jezus of we
ook een schaapje van Zijn kudde mogen zijn.
Als dan de donderslagen en bliksemschichten
komen, kruipen we weg achter Zijn rug, en
roepen: Ach, lieve Heere Jezus..help ons
toch.

En dan zegt Hij: Wees niet bang. Ik breng
jullie in het Paradijs.

Er is nog meer gebeurd bij de berg.
Daarover D.V. de volgende keer, kinderen...

D.C.O.

BIJBELVERTELLING

Het gouden kalf.

Hoe lang is Mozes nu al op de berg Sinai?
Zou hij dood zijn? Zou hij door het vuur van
de heilige God verbrand zijn?
Het volk Israël weet het niet.
Ze worden onrustig en ongeduldig. Wie zal nu
hun leider zijn? De Heere? Maar Hem zien ze
niet.

Trouwens..bij zo'n gevaarlijke God kun je
toch niet leven. In hun hart komen boze ge-
dachten op.

Ze willen iets van God zien..precies zoals
de Egyptenaren hun goden kunnen zien.
Maar dat mag toch niet?

Ze mogen geen beeld of gelijkenis van de
Heere maken. Dat zal de Heere zelf doen, als
Hij Zijn Zoon naar de aarde zal zenden.
Dan zal God Zich laten zien.

Maar daar wil het volk niet op wachten. Met
z'n allen gaan ze naar Aäron, en zeggen: Sta
op, maak ons goden, die voor ons uitgaan,
want die man Mozes laat niets meer van zich
horen.

Aäron schrikt. Moet hij toegeven aan dat
dwaze volk?

Stel je voor dat hij het niet doet. Misschien
zullen ze hem wel stenigen.

Vooruit dan maar.
Hij kan altijd nog vertellen dat een beeld
geen echte God is. Het is maar een teken van
Gods macht.

De bange Aäron zoekt nog een uitweg.
Hij zegt: Ik kan wel een beeld maken..maar
dan moeten jullie vrouwen en dochters hun
oorbellen en gouden ringen inleveren.
Aäron denkt: Dát zullen ze er vast niet voor

over hebben. Maar ze hebben het er wel voor over.

In korte tijd ligt er een hele berg oorbellen en ringen.

Dan gaat Aäron aan 't werk. Van het goud maakt hij een prachtig stierkalf.

Als het klaar is zetten ze het op een voetstuk van steen.

O, wat zijn ze blij.

Ze roepen elkaar toe: Dit zijn uw goden, Israëel, die u uit Egypteland gevoerd hebben. Toen Aäron het blijde volk zag, vond hij het zo erg niet meer.

Ach, misschien bedoelen ze het wel goed. Vlak voor het gouden kalf bouwt Aäron een altaar.

Dan roept hij tot het volk: Morgen zullen we een groot feest houden voor de Heere. We zullen brandoffers en dankoffers brengen aan God.

De mensen worden nog vrolijker..Morgen feest. Met tevreden gezichten gaan ze naar hun tenten.

's Nachts dromen ze van het grote feest. De andere morgen staan ze vroeg op.

Het feest kan beginnen.

Offers worden gebracht..er wordt gegeten en gedronken.

Dan gaan ze zingen en dansen.

't Is één joelende, schreeuwende mensenmassa.

Maar boven op de berg gaat de Heere nu spreken over de vreselijke zonde van het volk. Hij zegt tot Mozes: Ga heen van deze plaats en daal af naar beneden.

Uw volk heeft alles verknoeid.

Ze zijn nu al afgeweken van de geboden die Ik ze gaf.

Een gouden kalf hebben ze gemaakt...dáár buigen ze zich voor neder..dáár brengen ze offers aan.

En nu..Ik heb gezien dat het een boos volk is, laat Mij toe dat Ik het volk dode.

Dan zal Ik u, Mozes, tot een groot volk maken.....

Mozes begrijpt nu wel hoe erg het is. De Heere sprak van "uw volk" inplaats van "Mijn volk".

O, zou de Heere het hele volk willen doden? Mozes valt voor de Heere neer.

Hij bidt..Hij smeekt: O, Heere, doe het toch niet. U hebt toch Zelf dit volk uit Egypte verlost.

Straks zeggen de vijanden: Hun God heeft hen verlost om ze te doden op de bergen en te vernielen van de aarde.

O, Heere, denk toch aan Uw belofte aan Abraham, Izak en Jakob.....

Toen berouwde het de Heere over het kwaad dat Hij over het volk gesproken had.

Zó groot is de goedheid van de Heere.

Mozes klimt nu van de berg af. In zijn handen draagt hij de twee stenen tafelen.

Daar heeft de Heere Zijn Wet op geschreven.

Halverwege ontmoet hij Jozua.

Jozua is op Mozes blijven wachten. Jozua weet niet wat er gebeurd is. Samen dalen ze verder af.

Opeens zegt Jozua: Ik geloof dat ik oorlogsrumoer hoor.

Maar Mozes zegt: Dat is het niet Jozua,..ik hoor het geluid van zingen en spelen.

Nog vlugger lopen ze terug naar het kamp.

En dan...dán zien ze het.

Ze zien het gouden kalf, hoog op het stenen voetstuk. Ze zien Aäron bij het altaar.

Ze zien het dansende volk.

Mozes wordt vreselijk boos.

Hij smijt de stenen tafelen tegen de grond aan stukken.

Is dát een volk?

Moeten zij de Heilige Wet van God ontvangen?

Woedend loopt hij op het gouden kalf toe.

Hij trekt het naar beneden..hakt het aan

stukken...gooit het in het vuur en maalt het

aan gruis. Het stof strooit hij uit op het
drinkwater van het volk.
Ziezo..ze moeten hun God maar opdrinken.
Nu moet Aäron zich verantwoorden.
Mozes vraagt hem: Wat heb je nu gedaan?
Waarom heb je zo gezondigd?
Aäron weet geen raad. Hij probeert zich nog
te verontschuldigen, en zegt: U weet, Mozes,
dat het een boos volk is..
Zo en zo is het gegaan.
Mozes draait zich om. Wat ellendig dat z'n
broer zich zo heeft laten overhalen.
Maar dit goddeloos spel mag niet doorgaan.
Ieder ogenblik kan de Heere met Zijn straf
komen.
Met een grote stem roept Mozes: Wie het met
de Heere eens is, moet bij mij komen..
Daar komen ze aan..het zijn de mannen van de
stam van Levi.
Ze krijgen bevel van Mozes om hun zwaard te
nemen, en iedereen te doden die denkt nog
door te kunnen feesten.
Onmiddellijk trekken de zonen van Levi er op
uit.
Op die dag worden drieduizend mannen en
zonen gedood.
Vaders slaan hun eigen boze kinderen dood.
De ene broer slaat de andere broer dood.
Het gezang is nu opgehouden.
Overall klinkt het geschreeuw van stervenden.
Bedroefde familieleden buigen zich over hun
doden..
't Is erg..maar het kan niet anders.
Mozes had gezegd: Misschien zal de Heere ons
nog een zegen geven, als Hij merkt dat het
kwaad gestraft wordt.
Zo kwam er een einde aan het goddeloze feest.
't Gebeurde vlak bij de berg..dicht bij God..
Kon het erger?
Die nacht dromen de mensen niet van een
feest. Ze kunnen niet slapen.
Waar moet het toch heen met zo'n volk?
Dat weet de Heere alleen. Wij weten het
niet. Wy zyn van 't heilspoor af'gegaan. Wy allemaal

BIJBELVERTELLING

O Heere, vergeef...

Het is de dag na het feest rond het gouden kalf. 't Is ook de dag na het droeve einde van het feest.

Drieduizend mensen zijn gedood en begraven in het zand van de woestijn. Op deze dag spreekt Mozes tot het volk en zegt: Jullie hebben een grote zonde gedaan, maar ik zal de berg opklimmen en naar de Heere gaan. Ik zal de Heere smeken om vergeving van de zonden...

Weer gaat Mozes het smalle bergpad op.

't Is alsof Mozes in korte tijd ouder geworden is. Als door een zware last gebogen klimt hij moeizaam de berg op.

Eindelijk komt hij op de plaats waar de Heere Zich openbaart. Dan begint Mozes de Heere te smeken: Och, Heere, dit volk heeft zo'n grote zonde gezondigd. Ze hebben gouden goden gemaakt en zich gebogen voor een kalf.

Och Heere, wil toch hun zonde vergeven.

Heere, wil ze toch niet allen doden. En als

U hun de zonden niet zult vergeven...maak

mij dan maar dood..schrapp mij maar uit het levensboek.

Mozes kan het volk niet loslaten. Hij denkt aan de belofte aan Abraham. Hij hoort de heidenen lachen

om de ondergang van het volk. Ja, dan zullen ze wel zeggen: Hun God heeft ze niet in het beloofde land kunnen inbrengen.

De Heere hoort het smeken van Zijn knecht Mozes. Maar de Heere is het er niet helemaal mee eens. Daarom zegt de Heere tot Mozes: Ik schrap alleen uit het levensboek die Ik wil. Ik delg uit die tegen Mij zondigt. De Heere kan op Mozes aanbod niet ingaan. Straks..straks zal de echte Middelaar komen. Die Middelaar zal Zijn leven geven voor een schuldig volk. Iemand anders kan dat niet doen. De verlossing van een schuldig volk kost veel te veel. Die prijs kan Mozes niet betalen...

Mozes moet weer terug naar het volk. Van God krijgt hij bevel om tot het volk te zeggen: De Heere zal niet langer met ons optrekken. Een engel zal Hij zenden. Die zal het volk de weg wijzen naar het beloofde land. Jullie zijn een hardnekkig volk.

Als de Heere in jullie midden zou optrekken.. o..dan zou Hij jullie in een ogenblik vernielen.

Mozes beveelt verder: Trek uw mooie kleren uit en doe rouwgewaden aan. Doe ook uw sieraden af. Het is nu tijd om te bedenken dat wij God op het hoogst hebben misdaan... Zo plaagt en straft de Heere het ongehoorzame volk. 't Lijkt erop dat God nooit meer zal terugkeren tot het boze volk. De mensen zijn bedroefd. Ze voelen zich diep ongelukkig. De Heere gaat niet meer mee. Hij stuurt een engel. O ja..ze mogen nog leven. Ze mogen nog verder. Ze mogen naar het beloofde land. Maar de Heere, de God van Abraham, Izak en Jakob gaat niet mee. Dat is erg..dat is het ergste.

Wat vreselijk zijn de gevolgen van het dwaze feest rond het gouden kalf. De Heere heeft gezegd: Die tegen Mij zondigt doet zijn ziel geweld aan.

O nee, de Heere kunnen we niet vermoorden.
We vermoorden onszelf door de zonde.

Nu is het volk in rouw. Zou het ooit nog goed komen?

Kan een engel hun in Kanaän brengen? Kan een engel ons in de hemel brengen?

Kan een engel onze schuld betalen?

Nee, dat kan een engel niet. Dat kan de Heere alléén.

Tóch is de Heere teruggekomen. Maar dat schone verhaal vertel ik D.V. de volgende keer.

Zij maakten zich, de Heer ten spot,
Een kalf bij Horeb tot een god,
Waarvoor zij zich eerbiedig bogen;
Een os, die gras eet op het veld,
Een beeld, o gruwel in Gods ogen..
Werd toen aan Hem gelijk gesteld.

Ps. 106:11

D.C.O.

oo00oo

LEVENDE WOORDEN

Zonder Jezus Christus moet de mens in ondeugd en ellende leven. Met Jezus Christus is de mens van ondeugd en ellende vrij.

In Hem is al onze deugd en al ons geluk.

Buiten Hem is niets dan ondeugd, ellende, dwaling, duisternis, dood, wanhoop.

Pascal.

oo00oo

BIJBELVERTELLING

De HEERE gaat mee.

Het volk is nu al dagen in de rouw. Hun mooie kleren en sieraden hebben ze weggedaan. De Heere wil niet mee optrekken. Ze hebben het verzondigd.

In die bange dagen zet Mozes een tent op, ver buiten het tentenkamp van het volk.

Mozes noemde die tent: "de Tent der Samenkomst".

In die tent wilde de Heere komen om te spreken met de mensen.

Vaak ging Mozes naar de Tent der Samenkomst. Daar sprak de Heere met hem als een man met zijn vriend.

Als Mozes het kamp doorwandelde om naar de Tent te gaan, gingen de mensen staan in de deur van hun tent.

Ze keken Mozes na, tot ze hem in de Tent zagen ingaan.

Dan zagen ze, met schrik in hun ogen, hoe de wolkkolom neerdaalde en voor de deur van de Tent bleef staan.

Als het volk dát zag, bogen ze zich diep naar de aarde.

Ze wisten wel dat er over ernstige zaken gesproken werd tussen de Heere en Mozes.

Zou de Heere toch nog besluiten om hen te leiden naar het land van de belofte??

Als Mozes weer terugkeerde naar het volk, bleef zijn dienaar Jozua achter in de Tent. Jozua was ook een vriend van de Heere.

Op een keer sprak Mozes weer met de Heere.

Hij sprak over z'n grote verdriet. "Heere", zei hij, "U zegt tot mij dat ik het volk verder moet leiden. Maar U laat mij niet weten wie er met ons meegaat. U hebt ook tegen mij gezegd dat U mij kent, en dat ik genade in Uw ogen gevonden heb. Heere, als ik dan genade in Uw ogen gevonden heb, laat me dan toch weten of U zelf met ons wilt optrekken. Heere, dit volk is toch Uw volk"..

Toen zei de Heere tot Zijn knecht: Moet Ik dan meegaan om u gerust te stellen??

Bevend van opwindung riep Mozes: Heere, als U niet met ons optrekt, laat ons dan maar hier blijven.

Hoe zouden we anders kunnen zien dat wij Uw volk zijn??

Toen hoorde God..Hij beloofde het volk te zullen leiden naar het land van de belofte.

Mozes is blij..heel blij. De Heere was zo dichtbij.

O, wat zou hij graag de Heere willen zien.

Hij vraagt het ook: Heere, laat mij Uw aangezicht zien..

De Heere wordt niet boos om de vraag van Zijn knecht. Toch wil Mozes iets dat niet kan.

Wie zou de Heere kunnen zien? De Heere is zo ontzaglijk groot.

Daarom zegt de Heere tegen Mozes: Je zou Mijn aangezicht niet kunnen zien en in leven blijven.

Maar ik zal je iets van Mijn goedheid laten zien en Mijn Naam voor je oren uitroepen.

Maar Ik zal genadig zijn dien Ik genadig wil zijn...

Verder zei de Heere tot Mozes: Ga de berg op; daar zal Ik u een plaats geven tussen de rotsen. Ik zal je dan iets van mijn heerlijkheid laten zien. Maar als Ik je voorbijga, zal Ik je met Mijn hand bedekken.

Wanneer Ik Mijn hand wegneem, mag je iets van Mijn heerlijkheid zien..het achterste gedeelte.

Ga naar de berg Mozes, en hak twee nieuwe stenen tafels.

Ik zal opnieuw Mijn Wet daarin schrijven.

Ga, en kom morgen terug....

De volgende morgen klimt Mozes de berg weer op. In zijn handen draagt hij de twee stenen tafels.

In de rotskloof wacht hij eerbiedig op de komst van de Heere. Toen daalde de Heere neer in de wolk, dichtbij Mozes.

Voor de ogen van Mozes schuift een waas.

Het is de hand van de Heere. Plotseling is daar de stem van de Heere. De Heere maakt Zijn Naam bekend. Hij roept: HEERE HEERE, GOD, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid, en overtreiding, en zonde vergeeft; Die de schuldige niet onschuldig houdt.....
O, wat een wondere, heerlijke stem! Mozes buigt zich diep ter aarde.

Nu neemt de Heere Zijn hand voor Mozes ogen weg. Mozes ziet het achterste gedeelte van de heerlijkheid van de Heere.

Het gezicht van Mozes begint te glinsteren. Iets van de heerlijkheid van God is op zijn gezicht. Dan begint Mozes te smeken: O Heere, ga toch met ons. Vergeef toch de zonde van dit hardnekkig volk. Neem ons toch voor Uw rekening...

En de HEERE liet zich verbidden; Hij belooft met dat zondige volk mee te zullen gaan.

Wat een blijde dag voor Mozes en voor het volk. De Heere gaat mee. De Heere gaat mee. Als wij dit allemaal lezen denken we aan de Heere Jezus. Hij is de grote Middelaar. Hij is meer dan Mozes. Hij heeft geleden, gebeden en gestreden. Hij wilde de dood sterven voor een zondig volk.

Nu zegt de Vader van de Heere Jezus: Hoort naar Mijn lieve Zoon. Hij is de Middelaar. Hij is gekomen om zondaren zalig te maken. Hij alleen kan u brengen in het paradijs. Mozes was een groot profeet. Hij sprak met de Heere als met een vriend.

Maar de Heere Jezus is groter, heerlijker. Hij is de Zoon van God en de Zoon des mensen. Hij is van God gekomen. Hij zegt: Laat de kinderkens tot Mij komen..

Bij leven en wel zijn tot de volgende keer, kinderen.

GEEN PLAATS VOOR HET KIND.

Geen rustplek voor dit Kind op aard
dan in een stal of in een woestijn;
't ontkwam ternauwernood aan 't zwaard:
't zal altoos uitgestoten zijn.

Gods liefde is hier nergens thuis,
tenzij in een verslagen hart,
dat het geheim verstaat van 't kruis
en daarom dood en duivel tart.

Wij dragen liever 't zwaarste juk
van eigenwilligheid en waan,
dan dat ons hart deemoedig bukk',
de steile weg naar 't kruis zou gaan.

Want wij zijn blind, Heer, voor 't geluk
der liefde, Die ons eindloos mint.
Breek alle weerstand in ons stuk
en maak er plaats voor dit Uw Kind.

A.Wapenaar.

oo00oo

VOOR DE JEUGD

Deze keer komt er weer eens een puzzel voor
jullie.

Doe je best, kinderen..

1. De naam van een richter. ....
2. Een broer van David. ....
3. Plaats waar Amos vandaan kwam. ....
4. Stad, waar David zeven jaar
over Juda regeerde. ....
5. Naam van een bedelaar uit de
gelijkenis. ....
6. De vader van Samuël. ....
7. Een bekend persoon uit de tijd
van Mozes. ....
8. Naam van een beest dat als
lastdrager werd gebruikt. ....
9. De vader van Simson. ....

De beginletters van de antwoorden vormen
samen de naam van een bekend plaatsje in
Judea.